

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Generalibus Principiis Amoris Et Morum - Prolegomena septem,
Librosque undecim complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput XI. Allatum sensum primi maximique mandati legitimum esse
constat, non solûm ex eo quod contextus, circumstantiæque illius, &
communis Patrum consensus, ostendunt sensum illum esse intentum à ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73187](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73187)

& naturaliter adferri potest; nulla proinde verior. Unde enim in expositione hujus præcepti tot damnati prodierunt errores, nisi ex hoc quòd circa illud *modus opinandi irrefsit alienus omnino ab evangelica simplicitate*, prout Alexander VII. conqueritur in præmio Decreti sui de 24. Septemb. 1665.?

CAPUT XI.

Allatum sensum primi maximeque mandati legitimum esse constat non solum ex eo quòd contextus, circumstantiaque illius, & communis Patrum consensus, ostendunt sensum illum esse intentum à Spiritu sancto; sed & amplius ex eo quòd alii sacri textus, eandem rem tractantes, eundem confirmant.

96 **A**rgumenta cap. 5. 6. 7. 8. 9. & 10. producta satis superque ostendunt, Deum propter se dilectum, esse debere finem omnis deliberati amoris & actus nostri, Deumque omni parte vitæ nostræ moralis propter se finaliter diligendum esse; cætera finaliter propter ipsum. Istumque esse genuinum, planum & naturalem, adeoque legitimum sensum primi maximeque mandati. Cùm legitimus sensus documentorum, in sacris Litteris traditorum, ille sit quem contextus, sermonisque circumstantiæ, & communis Patrum consensus, ostendunt intentum esse à Spiritu sancto, ut constat ex regula 3. interpretandi S. Scripturam, Prolegomeno 3. n. 98. tradita.

97 Uberioris tamen doctrinæ gratiâ, lubet id rursum demonstrare ex regula 4. n. 99. ibidem exhibita, quòd utique, dum disceptatio est de pluribus sacrorum verborum sensibus, præ alio tenendus sit ille, quem confirmant alii sacri textus, eandem rem pertractantes. Præfatum verò sensum primi mandati complures alii sacri textus confirmant. Quia, ut eum omni ex parte manifestum faceret Spiritus sanctus, pluribus aliis sacris Eloquiis, partim figuratis, partim apertis, planis & expressis, ipsum dignatus est illustrare.

98 Atque imprimis duobus figuratis. In veteri quippe Testamento (sub quo, Apostolo teste 1. Cor. 10. omnia in figura contingebant illis) Levitici 6. præcepit, dicens: *Ignis in altari meo semper ardebit. . . Ignis isto est perpetuus, qui numquam deficiet in altari.* Quem ignem Deus ibi designare voluit, nisi illum (uti SS. Patres & Interpretes passim intelligunt) de quo Christus Luc. 12. *Ignem veni mittere in terram, ignem utique charitatis?* Unde Cornelius à Lapide in eum Levitici locum, post Radulphum, fatetur per ignem illum significari charitatem. Per altare cor nostrum significari, post Origenem Homil. 4. in Levit. & Gregorium proximè referendum, omnes sacri Interpretes pariter conveniunt. Quid igitur designare voluit Spiritus sanctus, dum in veteri lege præcepit ignem in altari semper ardere, & numquam deficere, nisi quòd homo Christianus semper

ardere debeat igne charitatis, seu divini amoris, nec ullo momento vitæ moralis ab eo deficere, sed eo omnes deliberatos motus, affectus & effectus suos accendere, seu dirigere?

Ille namque est planus & obvius istius figuræ sensus tropologicus, quem non sacri duntaxat Interpretes tradunt, Lovinus, Radulphus, Salvator de Leon in cap. 3. Eccl. verum etiam SS. Patres, quos inter D. Gregorius l. 25. Moral. c. 7. *Altare Dei* (inquit) *est cor nostrum, in quo jubetur ignis semper ardere: quia necesse est ex illo charitatis flammam ad Deum indefinenter ascendere.* “Illa ergo perpetuitas ignis” (ait Salvator de Leon) “convenit procul dubio nostræ sententiæ, quæ (juxta illud Eccl. 13. *Omni viâ tuâ dilige Deum*)” “prædicat dilectionem Dei per omnem vitam. Nulla enim remissio debet esse in Dei amore; semper autem ignis amoris ardere debet in corde. . . Si enim virgines illæ Vestales covebant ignem sacrum, non patientes illum ullo modo extingui; & si aliquando propter earum negligentiam, aut incuriam, extinguerebatur, puniebantur, & novum ignem incedebant; quare nos ignem amoris Dei corda nostra inflammantem extingui patimur?”

Alter textus figuratus habetur Levit. ult. ubi sic: *Omnis æstimatio sicuti sicuti sicuti ponderabitur.* Per sicuti Sanctuarii, divini amoris significatur affectus. Ut enim ait S. Thomas Villanovanus serm. 1. in Domin. 17. post Pentecosten, *hic est ille sicuti Sanctuarii, quo omnia ponderantur. Et sicuti sicuti in illo mystico; ita fit in hoc vero (quod præfigurabatur) Sanctuario: omnia donaria sicuti amoris ponderantur. . . Hoc igitur nunc maxime cura. . . ut isto sicuti non careas, ut hoc dilectionis thesauro abundes. . . vacuum enim & otiosum est omne tempus, quod in hoc non expenditur.*

Figurâ proinde illâ significatur, omnem æstimationem cujuscumque affectionis, cogitationis & actionis nostræ, & cujuscumque partis vel momenti vitæ nostræ, cujuscumque etiam functionis, dignitatis & officii, appendendam ad stateram amoris divini, & secundum eam ponderandam: ita ut nihil necessarium vel supervacaneum, nihil utile vel inutile, nihil omni ex parte bonum vel malum, nihil grande vel parvum, nihil sublime vel vile sit æstimandum, nisi quatenus ad Dei amorem aliquid vel nihil, plus minusve prodest, vel obest. Illum etiam vitæ statum, illam conditionem, illas functiones, illas actiones & operationes, coram Deo & hominibus habentibus Spiritum Dei, in tantum esse in pretio, in quantum Dei amorem promoveant, licet ab hominibus sæculi hujus vilipendantur. Illas econtrâ actiones, functiones, &c. coram Deo viles, abjectas, vacuas, otiosas, & absque pretio esse, quæ Dei amorem impediunt, vel diminuant, vel amore Dei vacuæ sunt, tametsi in pretio sint apud homines sæculi.

Denique